

[Erna Sørensen.]

som den højtærede socialminister også sagde det i sin fremsættelsestale —, at man søger en begrænsning indenfor skolebespisningsområdet, så man kun dækker det ind, der er hensigtsmæssigt. Jeg tror, det er et retfærdigt synspunkt, den højtærede minister har anlagt med bestemmelserne i dette lovforslag, idet han altså stadig følger den gamle regel, at der ikke skal være nogen trangsrænse, men at man derimod skal overlade til skolelægen at afgøre, om børn i de højere klasser skal deltage i skolebespisningen. Dette vil sikkert tilfredsstille de fleste af os. Det er jo i høj grad et kommunalt anliggende, og derfor hilser jeg med glæde den bestemmelse i lovforslaget, at kommunerne ikke skal være bundet til at give et fast måltid hver dag, men er frit stillet med hensyn til, om de vil indlede en skolebespisning med kun at yde mælk til børnene. Jeg tror, at denne regels gennemførelse vil føre til, at endnu flere kommuner vil tage skolebespisningen op i den form, som her er foreslået, og dermed vil man altså kunne få denne form for skolebespisning udbredt over hele landet. Netop dette er et vigtigt led i de ernæringshygiejniske foranstaltninger.

Jeg finder ligesom venstres ærede ordfører, at loven nu har fået en helt anden form end tidligere, og at det derfor vil være rimeligt, at man ikke straks gør loven permanent, men tager den op til revision om et par år. Det kan jo ikke nægtes, og det skal heller ikke nægtes, at der er sparebestrebelse i dette lovforslag, men det behøver bestemt ikke at være udtryk for en tilbagegang indenfor vor sociallovgivning. Når man er gået så vidt, at andre end de, der virkelig har behov for denne lov, kan deltage uden at yde betaling for måltidet, så har man forladt princippet om, at det skal være en forebyggende social forsorg, og er gået videre. Det er fornuftigt, at man i tide ser på, hvad der er hensigtsmæssigt, navnlig i disse tider, hvor der på anden måde stilles så uendelig store krav til stat og kommune. Jeg synes i hvert fald, det vil være udmærket, om man kunne spare nogle millioner her og anvende disse indenfor et andet område af børneforsorgen, nemlig forsorgen for de åndssvage børn. Det er et spørgsmål, som ligger mig stærkt på sinde, idet jeg ved, at vi står overfor store vanskeligheder med hensyn til at skaffe plads til disse børn, og at det derfor er nødvendigt at anvende store midler for at løse denne opgave. Jeg tror også, det vil vinde tilslutning fra andre partier, at man her retter sig efter de ønsker, der er kommet

fra mange kommuner ude omkring i landet om at begrænse udgifterne til skolebespisning. Er man først begyndt i en kommune, har man ikke så let ved at holde op igen, og vi har jo set af det regnskab, der er fremkommet for 1949, at det er mange penge, der bruges, og vi ved for Københavns vedkommende, at det i det regnskabsår, der slutter nu til april, er overordentlig store beløb, der er brugt.

Jeg håber, at vi i et udvalg får lejlighed til nærmere at drøfte de enkelte paragraffer. Jeg ville f. eks. gerne vide, hvorledes lægerne ser på denne sag. Der står i forelæggelsestalen, at lægeautoriteterne ikke har taget til orde imod lovforslaget. Jeg vil gerne have positive udtalelser om, hvordan lægerne ser på hele dette ernæringshygiejniske spørgsmål, og andre ting kan det vel også være fornuftigt at drøfte. Derfor vil jeg foreløbig indskrænke mig til disse bemærkninger og give mit partis velvillige tilsagn til lovens gennemførelse i den form, hvori den her er fremsat af den højtærede socialminister.

Kirsten Gloerfelt-Tarp: Jeg kan ikke være enig med de to sidste talere i, at ministeren har fremsat et forslag, som har fundet det hensigtsmæssigste og det fornuftigste og det forsvarlige på dette område.

Der er for mig ingen tvivl om, at den skolebespisning, som vi har haft her i landet, har haft en ganske overordentlig stor betydning for vore børns sundhed og har været med til at oparbejde gode, sunde spisevaner blandt dem. Jeg erindrer fra 30'erne den kampagne, som mange steder fra kvindeforeninger, fra andre foreninger og fra lægeautoriteter blev sat i scene for netop dette, at børnene skulle have hensigtsmæssig kost, ikke bare kost, der var nærende nok, men kost, som var sundhedsbevarende. Som et led i hele denne sundhedsbevarende opdragelse kom skolebespisningen ind, således at den ikke blot må ses som en social foranstaltning, men også som en sundhedsmæssig, og jeg ved, at mange børn har igennem den mad, som de får ved skolebespisningen, lært at spise sunde ting, som de ikke normalt fik hjemme, og som de ikke kunne lide, før de blev vant til det. Der er nemlig det ved mange af disse moderne næringsmidler, som forsåvidt er ganske enkle, råkost, og hvad det nu er, at det er noget, som ikke egner sig til at laves blot i en lille portion til et eller to børn, men det er meget lettere og simplere, når det laves til en hel skole, og der er mangan fortravlet husmoder, som har været glad for, at hun kunne få denne aflastning